

JOAN HORTALÀ, NOU SECRETARI GENERAL D'ERC

«Tots a la una»

Esquerra Republicana ja té nou secretari general, Joan Hortalà, fins ara Conseller d'Indústria i Energia de la Generalitat de Catalunya. Les seves primeres declaracions han significat una radicalització del missatge d'Esquerra.

Assumpció Maresma Matas

—**V**ostè ha parlat d'independència. Ara que ja és secretari general d'ERC, ¿quin paper jugarà aquesta aspiració en el programa polític d'ERC?

—El paper que juga tot el nostre ideari. Esquerra, sistemàticament, des de sempre, ha estat defensora del dret a l'autodeterminació. I aquest és un dret humà. Esquerra demana l'exercici al dret a l'autodeterminació, en el ben entès que, mitjançant l'exercici democràtic, Catalunya pugui decidir per si mateixa quin és el seu destí

en aquest punt. I a nosaltres, és clar, ens agradaria que la decisió fos la sobirania, que òbviament tendeixi cap a la independència.

—¿Què pensa fer políticament per aconseguir-ho?

—He, he. Unes coses són les intencions i les finalitats i les altres coses són les possibilitats.

—Però, això, ho pot dir qualsevol persona menys un polític, ¿no li sembla?

—Miri, jo crec que és bo que es parli d'aquestes qüestions, que es par-

li d'autodeterminació, de plena sobirania, que és parli d'independència, perquè encara que sigui una fita difícil d'aconseguir, si no se'n parla, no s'aconseguiria mai. Per tant, jo sóc molt conscient, molt realista que una cosa és parlar i l'altra actuar i fer, però miri el que avui és utopia demà és realitat.

—El debat de l'Estatut no és cap utopia, és aquí, a la cantonada.

—Esquerra, en el debat de l'Estatut, defensarà el que és el seu ideari, ni més ni menys. No s'ha d'oblidar que, tal com estan les coses, la in-

«Esquerra demana l'exercici al dret a l'autodeterminació».

clusió dins el nostre ordenament legal de l'autodeterminació, malauradament, no és un tema estatutari sinó constitucional. Això s'hauria de plantejar seriosament en un debat sobre la Constitució.

—¿Com és que la Crida Nacional a Esquerra Republicana ha tingut tant de protagonisme en aquest Congrés?

—Perquè, principalment ve a ser un reconeixement a la tasca d'ERC pel que fa als seus esforços pel redreçament del marc institucional de Catalunya i per la lluita per recobrar de manera plena les nostres llibertats nacionals.

És una satisfacció per a nosaltres, que agraïm sincerament

el fet que col·lectius, fins ara allunyats de la política parlamentària i que també lluiten per l'ideal de l'enfortiment de Catalunya, vulguin aplegar-se a les sigles d'ERC. Per tant, obrim les portes de bat a bat. I, d'altra banda, això dona idea, malgrat les crítiques que fan els nostres adversaris polítics de la nostra vitalitat, del vigor que té el nostre missatge.

—¿Hi haurà canvis importants?

—De canvis ideològics, cap. L'Esquerra és l'Esquerra. Es va fundar el juny de 1931 amb el president Macià, i aquí la tenim plena d'història i, també, plena de vitalitat i de vigor. Canvis, pel que fa als esquemes organitzatius, en principi, tampoc, perquè els estatuts ja estan aprovats. El que passa és que se li vol donar una nova marxa, això que en castellà en diuen *movida*.

En aquest sentit, ens hem d'esforçar en dos fronts. Fer d'Esquerra una eina per l'aglutinació i el reforçament del nacionalisme d'esquerra. I, per l'altre costat, intentar continuar la nostra idea combativa.

—En el Congrés es va aprovar la sortida d'ERC del Consell Executiu. En la conversa que vostè va tenir amb el president Pujol la setmana passada es va acordar que, malgrat que vostè plegava, continuaven tots els altres càrrecs d'Esquerra...

—No és exactament així. Nosaltres participem en el govern i Esquerra participa en organismes institucionals, d'una banda, per formar part

del govern, però, de l'altra, perquè així està marcat en les lleis que regulen el nostre funcionament polític. No es tracta d'abandonar-ho tot, sinó d'abandonar allò que és tasca executiva i que en aquests moments es basa quasi exclusivament en la presència al consell executiu.

—La gent de la Crida Nacional a Esquerra Republicana demanaven un Congrés a la tardor. Es pot interpretar que aquest Congrés que vostè ha anunciat per donar la presidència del partit al senyor Barrera també serà el Congrés que demanaven ells. ¿Quan es farà?

—Això és un problema de tipus organitzatiu. No hi ha cap inconvenient per la meua part, si els organismes executius del partit ho decideixen, de celebrar un Congrés extraordinari per la modificació estatutària, a fi que el senyor Barrera pugui accedir a la presidència del partit. Al mateix temps, aquest Congrés es podria aprofitar per fer un debat de tàctica i estratègia política, una vegada aquests col·lectius formin part del partit.

Tenim la voluntat de fer-lo, però no sabem si serà de tardor o d'hivern. La convocatòria d'un Congrés no és una cosa que es pugui fer d'un dia per a l'altre. Tampoc no podem organitzar congressos un darrere l'altre quan hem de preparar-nos d'una manera important per a les eleccions municipals i les autonòmiques, que seran d'aquí a un any.

—Diuen que vostè va guanyar el Congrés perquè té 170 membres d'Esquerra treballant com a funcionaris de la Generalitat.

—Vaig tenir cinc-cents vots i escaig. Si tinc cent setanta funcionaris, en queden quatre-cents que no ho eren. ¡Que mes voldria jo que tingués cent setanta! Però, respecte a aquest particular, li vull dir una cosa. Els càrrecs de confiança que jo tinc ara aquí, o que he tingut a l'Ajuntament o a la Universitat, sempre han estat gent de la meua confiança política, al partit, o tècnica, a la Universitat. No posaré gent a treballar amb qui no confii. A partir d'aquí no vull pas dir que practiqui la política del carnet a la boca, com fa el PSOE, o com fa en alguns aspectes Convergència, o abans la UCD. No. Però és evident que si a l'administració catalana es convoquen una sèrie de places, encara que només siguin per contractes transitoris, i jo puc, en igualtat de condicions, afavorir una persona que tingui lligams ideològics amb el nostre partit, em sembla legítim que ho faci.

DOMENEC UNIBERT

CLAU D VOLTA

llibreria - papereria
material oficina
objectes escriptori
jocs

belles arts
dibuix tècnic

distribuïdor per la zona de:

Letraset®

passeig maragall, 84
telèfon 351 54 02
barcelona

Companyia
Flotats

**PER UN SÍ
O PER UN NO**

de Nathalie Sarraute
Versió catalana de Carme Serrallonga
Posada en escena: Simone Benmussa

**EL
DESPERTAR
DE LA
PRIMAVERA**

de Frank Wedekind
Versió catalana de Carme Serrallonga
Direcció Josep Maria Flotats

infantillatges

de Raymond Cousse
Versió catalana de Pep Cruz
Direcció Josep Maria Flotats

Poliorama Teatre

Departament de Cultura

«Fer d'Esquerra una eina per l'aglutinació i el reforçament del nacionalisme d'esquerra».

Ja sé que vostè em dirà que això no és un neutralisme ètic exagerat. No, però el món funciona així. Ara, ¿que jo tingui cent setanta funcionaris?, li puc assegurar que ni la meitat, de la meitat, de la meitat, de la meitat. Això no és cert. Em fa l'efecte que ho diuen alguns seguidors de l'Alay, i alguna d'aquesta gent, però també s'ha d'entendre que en el món hi ha molta gent migrada. Gent que, a vegades, pugem a un tamboret i es maregen per l'altura.

—Per tot el que insinua, d'aquest Congrés, Esquerra n'haurà sortit molt tocada.

—No. El que passa és que tots hem d'anar a la una, i a qui no li agradi que toqui el dòs.

—Encara que s'hagin de sacrificar...

—No, no s'ha de sacrificar res. S'ha de potenciar el nostre partit, però anant tots a la una. Amb crítica, però la crítica a dins. El que no pot ser és la disbauxa sistemàtica de declaracions als diaris per part de qual-sevol.

El partit té els seus òrgans de comunicació oficials. Jo crec que no hi ha cap altre partit en el món que en un mateix diari, el mateix dia, i sobre el mateix tema surtin tres opinions diferents del partit. Això és absurd. Articles signats, sí, els que vulguin, però declaracions gratuïtes, s'han d'acabar, per benefici del propi partit. A l'Esquerra qui vulgui ser protagonista té molt camp per córrer i grans possibilitats, però ha de ser un protagonisme de treball, no verbal.

—A banda dels problemes organitzatius, Esquerra té un problema clar de manca de recursos.

—Evidentment, som un partit de

pocs recursos, però, vaja, ho suplím amb esforç i imaginació.

—A les últimes campanyes d'Esquerra s'ha dit que vostè era qui pagava.

—No. Què més voldria jo que facilitar els recursos que necessita el partit. ¡És pistonut, això! Jo tinc fama de ser un home ric, ja m'agrada perquè, gràcies a aquesta fama, puc aconseguir algun crèdit. A més, ja m'agradaria ser ben ric, i que tothom ho sigui. Soc partidari de la societat igualitària però per dalt, no per la misèria.

—Vostè ha dit que tenia fama de ric. Sobre vostè s'ha escrit molt, però encara més sobre el seu Castell d'Oix.

—Aquesta vegada no n'han fet massa propaganda, del Castell. Jo tinc aquesta finca a Oix. Tècnica-ment, és una fortalesa civil. He intentat restaurar-la, perquè se n'anava a terra. És clar, això costa els seus diners. Hi ha hagut qui ha dit que jo havia tret diners del govern de la Generalitat perquè em pagués les obres de restauració. La casa s'està restaurant des de fa set anys i jo en fa dos que estic aquí. He posat una querrela criminal a aquesta revista perquè de mi poden dir moltes coses. Em poden ridiculitzar, poden quasi insultar-me. Ara, que jo robo i que sóc un lladre, no. ¡Això, no!

—A la seva família tots són famosos. La seva esposa és la primera dona agent de canvi i borsa de tot l'estat i el seu fill va ser detingut a la manifestació del darrer 11 de Setembre.

—¡Sí! famosos, perquè agafen el meu nen. En tinc cinc, de criatures. Val més que no ho siguin gaire, de famosos. La meua esposa, efectivament, és molt intel·ligent, molt més que jo, i jo ho sóc, deu n'hi do. □